

ZARAR

**LİSE DEĞER ÖDÜLÜ KATEGORİSİ
TÜRKİYE ÜÇÜNCÜSÜ**

HAVVA KILIÇ
ABDULHAMİTHAN KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
GAZİANTEP / NİZİP

İNATLA TEBESSÜM EDEN GÖZ

2000 yılında hayata gözlerini açarken ana yurttan ayrılığın verdiği hasretle ağlamaya başlayan bebek, nereden bilecek ki hep bir ayrılık yaşayacak ve nihayetinde gözlerinden akmaya çalışan yaşlara artık hükmetmeyi öğrenip onunla konuşan dikkatli diماغlara gözlerinde asılı kalmış o bir damlayı nasıl olup da akıtmadığını dik duruşuyla anlatacak.

Havva, altı artı bir kardeşten ikincisi. Altı artı bir diyoruz çünkü son kardeş kendi annesinden değil üvey anneden. Üvey anne ve ayrılık deyince annesinin ölmüş olduğu anlaşılmasın zira Havva, “Keşke ölmüş olsaydı, beki daha kolay olurdu.” diyecek kadar bu durumdan muzdarip. Biz sözü daha fazla dolandırmayıp Havva'nın neden “sabır” denince akla gelen isim olduğunu açıklayacak hikâyesine geçelim.

Havva, birinci sınıfa gidene kadar annesinin sürekli kendilerini bırakıp bir yerlere gitmesini pek anlamlandıramıyor. Hep bir gidiş ve komşuların, dostların araya girmesiyle geriye dönüş... İlk karnesini aldığı yaz ilk büyük darbeyi de almış oluyor. Annesi son ve kesin olarak bırakıyor kendilerini ve gidiyor. Havva küçük, çok çok küçük ama hayatın kendisine verdiği sorumluluk oldukça büyük. Bundan sonra kendinden küçük olan dört kardeşin annesi Havva olacak. Zorlanıyor, sıkıntı çekiyor ama babasının da yardımıyla sabır deyip, kardeşlerine bakmayı öğreniyor. İkinci sınıfa devam etmesi gereken Havva okula gidemiyor. Erken yaşta anne olmak zorunda kalınca okul da kendisi için hayal olarak kalıyor. Allah'tan gelene sabır demeyi erken yaşta öğrenmiş tam alışmışken bu duruma baba işsiz kalıyor ve artık manevi dertlerin yanına bir de maddi sıkıntılar ekleniyor. Komşuların yardımı ve bakkaldan veresiyeyle idare etmeye çalışıyorlar. Annenin giderken ardında bıraktığı kundaktaki bebeğin süte ihtiyacı var ama borcunu ödeyemeyen babaya artık bakkal da veresiye yapmayınca minik ağza biberondan süt yerine su gidiyor ve babasının bu çaresizliğini izlemek zorunda kalıyor Havva. Hem kardeşine üzüyor hem babasına. Bu zaman diliminde hiç ummadıkları bir şey oluyor. Oturdıkları evin sahibi olan öz amcaları kendilerini kapı dışarı ediyor, yeni bir ev bulmalarına fırsat bile tanımadan! Komşular kapılarını açıyor bir süreliğine. Baba karar alıyor, İstanbul'a gidilecek. Babanın sesi güzel olduğu için kendisine bu yönde iş bulma ümidi var, düğünlerde şarkı söyler geçimimi kazanırım diyor ve bu umutla çocuklarını da alıp düşüyor yollara. Ama istenen olmuyor. Çalınan kapılar kapanıyor gerisin geri yüzlerine ve gittikleri gibi elleri boş dönüyorlar.

Havva, sabırla ve umutla bekliyor babasının iş bulmasını ve eksik de olsalar bir evde ailesiyle yaşamayı. Ancak küçük yüreğin çilesi bununla sınırlı kalmıyor. O zamana kadar "Çocukları bırak, kendi hayatına bak." sözüne kulaklarını kapatan baba, yokluğun ve çaresizliğin verdiği mecburiyetle çocuklarını yetiştirme yurduna veriyor. Anne hasretine alışmaya çalışan, sabreden kuzularda bir de baba ve kardeş hasreti baş gösterecek. Yaş ve cinsiyet farkından dolayı aynı yerde kalamıyorlar. Üçü ilçede ikisi il merkezinde bir yurda veriliyor. Baba kızına, Havva'ya, "Yanıdaki kardeşlerine göz kulak ol, gelip alacağım sizi." diyor ama o almaya geliş günü uzuyor da uzuyor. Bir, iki, üç derken aradan tam beş yıl geçiyor. Beş koca yıl... Ne anne ne baba var yanlarında. Evvelinde bilmedikleri çocuklarla kardeş olup bir türlü kendilerini sarmayan duvarlara ev deyip, uzandıklarında iğne batırıyor hissi veren ranzalarına yatak diyorlar. En küçükleri sürekli ağladığı için dayak yiyor bazen ve Havva çaresizce, sabırla oradan ayrılacakları günü bekliyor. Ara sıra geliyor babaları yanlarına ama ne hasret gideriyor bu gelişler ne de acı dindiriyor. Belki de katmerliyor hasretlerini. Yuvaya verilmelerinin çocuklara tek faydası okula dönmelerine vesile olması. Uzun bir aranın ardından okul sırasına kavuşan Havva çalışıyor, çok çalışıyor geçmiş yılları telafi etmek için. Nihayet beklenen gün geliyor ve sabır meyvesini veriyor. İş bulup ev de tutan baba, çocuklarını yanına alıyor. Masum yürekler için ne büyük saadet!

Uzun yıllar çocukları için çabalayan baba, ev ve iş bulup biraz düze çıkınca hem Havva'nın omuzlarındaki yükü azaltmak hem de kendisine yol arkadaşı bulmak niyetiyle evlenmeye karar veriyor. Tabi ki bunca sıkıntıya beraber göğüs gerdikleri çocukların rızasını alarak. Havva, "Seviyorum." diyor üvey annesini kastederek. "Bize kötü davranmıyor. Biz nasıl annemizden ayrılınca vatansız kaldıysak o da ülkesinden ayrılmak zorunda kalmış. Biz birbirimize vatan olduk." diyor.

Havva lise ikinci sınıf öğrencisi yoğun dersleri var, çalışması gerek ama evde de işlere yardım edip, kardeşlerinin bakımında da üvey annesine yardım etmek zorunda olduğu için yeterli çalışmıyor. Müsait olduğunda da çalışmaya ortam yok zaten. Yine de kendisi zorluyor şartlarını ve sabrın verdiği kuvvetle bırakmıyor dersleri.

“Havva, sen bursluluk ve yatılılık kazanmışsın, okulumuzun pansiyonu var. Burada kalsan daha rahat ders çalışmaz mısın?” diyorum. Bakıyor yüzüme, gözlerinde aynı inatçı damla...

Olmaz, diyor ve ekliyor, “İstemiyorum yeniden ayrılmak babamdan, kardeşlerimden. Evde çalışmanın bulurum yolunu inşallah.”

Merak ettiğim bir nokta var, sormak istiyorum ama çekiniyorum. Anlamış gibi gülüyor, şaşıyorum. Beklemediğim bir davranış. Bir anda “Annem bizi tanımıyor, hocam.” diyor.

- Nasıl yani, anne tanımaz mı evladını?

- Geçen yaz düğünümüz vardı. Alışveriş için girdiğimiz iş yerinde onu gördüm, baktım, hareketsiz kalıp arkadaşımın elini sıktım çaresizlikten, ses vermesini bekledim. O ise beni tanımadı, yanımdan geçti ve gitti.

Yılların verdiği yükü sabırla omuzlayan Havva, o anı hatırlayınca zorlanıyor artık ve gözlerindeki inatçı damlanın düştüğünü görüyorum.